

ANDERSEN SELLŐJÉHEZ

1940. április 10. Magyarország: „Az oslói rádió az első órákban gyors egymásutánban jelentette be, hogy a németek elfoglalták Bergent, Christiansandot, Stavangert, Narvikot. A csendes kikötők fölött váratlanul száz meg száz repülőgép jelent meg és a tengerre ereszkedett. Fegyverrel a kézben, gumicsónakba szálló katonák lepik el a fjordokat.”

Andersen sellője élsz-e még a mélyben,
Üvegpalatádban a fjordok alatt?

Reszketsz-e ha bomba robban fel fölötted?
S hozzád menekülnek a rémült halak?

Kertedben korállok ágai közt ülve,
Bámulsz-e értetlen zöld egedre föl?

Andersen sellője, hallatsz-e nálad,
Az emberkín hangja, mely egekre tör?

Kristályszínű tested karcsú lendülettel
Felbukkan-e most is egy-egy éjszakán?

Rajta felejtet-e smaragd tekinteted,
Egy-egy küzdő, hörgő, fuldokló bakán?

Szerelmes vagy most is tán egy kapitányba,
Kit egyszer láttál csak, s oly szóke szegény...

FEDOR ÁGNES

És búsulsz-e most is, buta kicsi sellő,
Hogy szerelmed otthon biztos vőlegény?

Mondd, mikor úgy hallod robbanni a bombát,
Hogy barlangba búvik rémülten a rák,

És az északi fény narancs függöny selyme,
Reccsenve reped szét. S vérét és sarát

Tiszta tengeredbe zúdítja az élet...
Akarsz-e még lelket, mondd, hogy sírni tudj?

Andersen sellője, halhatatlan lelket,
Hogy legyen, amivel gyűlölj és hazudj?

Andersen sellője, ha fellök a mélyből
Vértől sósabb hullám éles taraja,

S szétnézel a vízen... akarsz-e még most is
Emberré változni, úgy, mint valaha?

Ez a vers a szerző *Sárga nárcisz* című 1945-ös kötetéből való.
Az 1213/2013. (IV. 16.) Korm. határozat a 2014. évet a magyarországi
Holokauszt Emlékévé nyilvánította.

MAGYAR
PEDAGÓGIAI
TÁRSASÁG